

[Pia Kjærsgaard]

Vort nordiske broderland Norge, der har aner i det danske, har varslet skattelettelser. Deroppe har man altså lyttet til det norske fremskridtsparti på samme måde som i Island. I Danmark står man derimod i stampe og dykker ned i de gamle, støvede forslag, som man polerer op og sender ud til de skattestrykunderkuede danske borgere. I stedet for skulle man sætte sig ned og gennemgå fremskridtspartiets mange konstruktive forslag til besparelser, og for at ingen skal være i tvivl om, hvad vi taler om, kan jeg nævne bare nogle af de områder, hvor staten kunne sætte ind.

Man kunne stoppe for nyansættelser, man kunne nulstille lønningerne, fjerne jobskabelsesordninger, der giver konkurrenceforvriddning, nedskære på kulturområdet, stoppe for yderligere uddannelse af unge til arbejdsløshed, fjerne pensionsforskellene i det danske samfund ved at skære en tredjedel væk af statspensioner og kommunale pensioner. Det er bare nogle af de områder, fremskridtspartiet har vist konkrete besparelsesmuligheder på, og der er mange, mange flere. Iværksættes disse besparelser, vil skattelettelserne være en realitet også i Danmark, men det kræver vilje og mod.

Mysteriet om den forsvundne skattelettelse bliver måske et spændende kapitel i regeringens historie. Ved et forlig, regeringen indgik i 1983 med fremskridtspartiet og de radikale, blev det bestemt, at familier med børn under 10 år skulle have en bestemt skattelettelse. Regeringen mente ikke, at der var tid til at få det med i skatteudskrivningen, og man endes i stedet om at sende en check til hver familie på beløbet efter skat, svarende til 800 kr. pr. barn. Nu går vi snart ind i 1985, og skattelettelsen figurerer ikke i det økonomiske regnskab. Hvor er skattelettelsen blevet af, hr. skatteminister? Der er mange familier, der venter på svaret, og ikke mindst fremskridtspartiet er interesseret.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Statsministeren mente, at bl.a. jeg nærmest fik det til at lyde, som om de sociale udgifter var blevet sådan cirka halveret under denne regering. Jeg må tage den bemærkning som udtryk for, at statsministeren har sovet godt og trygt under det, jeg sagde. Det skal jeg sådan set ikke beklage; den, der sover, syn-

der sjældent – i hvert tilfælde så længe han sover.

Ud over det hev statsministeren et tal frem i sin redegørelse her, som han har brugt i hvert tilfælde i én, muligvis i to åbningsredegørelser tidligere. Det er det tal, der hedder 1,6 mia kr. Hvis man tager udviklingen fra 1982 til 1985, konstaterer man, at de samlede social- og sundhedsudgifter i faste priser stiger med 1,6 mia kr. Jeg kender godt tallet, vi har diskuteret det tidligere herinde, og det er egentlig helt interessant, for når statsministeren står her og skal forsvare sig, så siger han: ja men det stiger faktisk. Når han skriver sin åbningsredegørelse – eller hvem der nu skriver den – og når han holder den, så hedder det: vi er meget kede af, at vi ikke fik de 5-6 mia kr. ekstra med, som vi ville have sparet i 1982, men som vi ikke kunne få igennem. Det er udelukkende et udtryk for, at regeringen alligevel ikke havde magt, som den havde agt, når de sociale og sundhedsmæssige udgifter steg i en periode. Men det er også svindel, når man siger, at de steg, for det er godt nok et totaltal, men man tager ikke med ind, at problemerne også voksede i den periode, og at det ikke gælder hele udviklingen frem til 1985, for der er faktisk sat bom for det i de kommende budgetter.

Så siger statsministeren: det går ikke så skidt, det går jo meget godt, og vi har såmand slet ikke ramt de dårligst stillede så forfærdelig meget. Og hvem trækker man så frem? Man trækker to grupper frem. Den ene er pensionisterne, den anden er de folk, der får dagpenge, men som ikke er på den maksimale sats.

Begge dele er sandheder med meget store modifikationer. Det er rigtigt, at hvis man tager selve folkepensionen, så er dens realværdi ikke faldet, men det er mange af de ydelser, pensionisterne er afhængige af. Det gælder den kollektive trafik. Det gælder en forringelse af hjemmehjælpen. Det gælder de prisstigninger, der har været på væsentlige varegrupper, på mælk og en lang række andre ting. Det har alt sammen klempt pensionisterne.

Jeg synes egentlig, at det er værd endnu en gang at huske på, hvor mange gange det konservative folkeparti og andre partier herinde har haft snablen nede i den sociale pensionsfond, til trods for at det var en ordning, der i sin tid blev gennemført med det klare